

Vladimír Vlček

Vladimír Vlček se narodil 2. 12. 1944 ve Rtyni v Podkrkonoší na sklonku 2. světové války v domě, který postavili jeho tatínek s maminkou. Tam také prožil dětství a mládí. Jeho otec splnil cechovní zkoušky a díky své pili převzal a postupně rozvíjel prosperující podnik na obrábění kovů. Zabýval se zámečnickými výrobky, výrobou pekařských pecí a různých druhů pletiv.

Válka naštěstí nebyla k rodině pana Vlčka krutá. Zato v únoru 1948 přišel převrat a komunisté firmu tatínkovi znárodnili. Z vyprávění rodičů se Vladimír Vlček dozvěděl, že když k nim přišli „znárodnovat“, odstříhli jim telefon, sebrali psací stroj a další majetek. Kromě dílen a strojů jim sebrali také sad i pole. Jen dům jim ponechali, ačkoli i o ten se každodenně strachovali, jestli si pro něj nepřijdou.

Padesátá léta, těžká pro celou rodinu, prožil jako školák. Vzpomíná na dny, kdy chodil do školky a stávalo se, že někteří kluci, s nimiž si jeden den hrál, najednou druhý den nepřišli. A už je nikdy neviděl. Museli se vystěhovat. Základní školu vychodil ve Rtyni. Maminka trvala na tom, že se Vladimír bude učit německy, aby uměl nějaký jazyk a ve světě se neztratil. Bylo ale ještě krátce po válce a k něčemu takovému nebyla vůle, zvláště ne v pohraničí. Pan ředitel němčinu nedoporučil.

Vladimíra zajímala elektrotechnika. Protože však pocházel z rodiny, která dříve vlastnila prosperující firmu a dávala práci dvěma desítkám zaměstnanců, na vysněnou střední školu elektrotechnickou se z osmé třídy nemohl ani přihlásit. Měli pro něj umístěnku do dolů. Zaslouhou bratra a jeho přátel se mohl aspoň vyučit. Stal se mechanikem měřicích přístrojů a dostal místo v elektrárně.

Válka, všechny ty potíže a turbulence kolem továrny a komunistická zvůle přinesly rodině Vlčkově velmi smutnou událost. Tatínek předčasně zemřel v roce 1950, ve svých třiapadesáti letech. Vladimír nastoupil na vojnu, kde se dostal ke spojařům. Po návratu nastoupil zpět do elektrárny. Maminka ho tehdy přiměla dodělat si maturitu na večerní průmyslovce, při zaměstnání. Následně povýšil na mistra oddělení měření a regulace. Mnohokrát si na maminku za to vděčně vzpomněl. Vzdělání považuje za základní kámen pro život.

V roce 1967 potkal skvělou „holku“, vzali se a založili rodinu. Prožíval nejkrásnější období svého života. Říká o sobě, že je člověk roku osmašedesát. S pražským jarem přišlo určité uvolnění ve společnosti, svoboda, začali si plánovat, jak založí firmu – ozval se podnikatelský duch jeho rodiny. Už měl podnikatelský plán i vymyšlené logo. V srpnu, měsíc po svatbě, se přiválily republiky na pomoc nejdřív polské a za nimi ruské tanky. Konec snů a svobody.

Někdy v té době se s několika kamarády-spolupracovníky vrhli do dobrodružné akce a ruským vojákům přesekli důležitý spojovací komunikační kabel. Způsobili jim potíže, malou diverzi, naštěstí bez důsledků.

Zkraje sedmdesátých let odmítl splnit úkol, pracovat v kasárnách sovětských vojáků. Ovšem někdo to „práskl“. Jeho nadřízený mu sdělil, že už nikdy nepovede žádný tým lidí. Začal se poohlížet po jiném místě.

V té době přičichl k hotelnictví. Uspěl v konkurzu na vedoucího ubytovny Pozemních staveb v Železném Brodu. Rozvíjel ji, vylepšoval, až z ní udělal hotel Garni. Navázal spolupráci s Čedokem a přijímal hosty z Kuby, Kypru, Sýrie, Vietnamu, dokonce i z Číny. A sbíral zkušenosti a učil se. Při každém svém zaměstnání měl ale ještě tzv. vedlejšák – vedlejší pracovní poměr. Rád vzpomíná, jak dostal příležitost vystupovat ve filmech v drobných rolích, nejznámější a nejmilejší z nich je „financ“ ve filmu *Krakonoš a lyžníci*. Jezdil jako průvodce do Bulharska, Maďarska, do východního Německa, do tehdejší Jugoslávie a do Ruska.

Od roku 1988 začalo být možné podnikání v oboru drobných služeb. V hotelové ubytovně otevřel bar a stal se tak jedním z prvních soukromých podnikatelů na Jablonecku. Listopad 1989 prožíval střídavě v Železném Brodě a ve Špindlerově Mlýně. V Praze na Letné a v ulicích, jak s humorem sobě vlastním říká, rodinu zastupoval syn Viktor, tehdy student.

Když poprvé vyjel po roce 1989 za hranice do Západního Německa, prožil okamžik, na který v životě nezapomene. Vzpomíná, že dvakrát v životě usedavě plakal jako dospělý muž. Poprvé, když mu zemřela maminka. Podruhé to bylo právě po překročení hranic na západ. Tehdy, když projeli, stáhli okénko a přítomná celnice jim zasalutovala a popřála šťastnou cestu, se mu v duchu promítlo veškeré to komunistické ponižování, šacování na hranicích, strach, že mu zase něco seberou. Tehdy musel zastavit a vyplakat se. Ta velká tíha z něj spadla.

V roce 1968 všichni věřili, že se socialistický režim sesype. Konec těchto nadějí byl pro něj velkým zklamáním. V roce 1989 se opět nadechl, byl pracovně vytížený, právě přebíral nový hotel Astra ve Špindlerově Mlýně a tam opět zúročil svoje zkušenosti z hotelnictví. Po šesti letech na horách se přestěhovali s manželkou do Jablonce nad Nisou, kde působil sedm let v manažerské funkci v gastronomické firmě Eurest. Poté založil firmu, zaměřenou na kontrolu kvality služeb, která se zabývá mystery shoppingem, česky řečeno tajným nákupem.

Obdivuje houževnaté a odhodlané lidi, kteří jsou ochotni se stále učit. Mezi nimi třeba svého tchána. Ten i když ho komunisté ve vykonstruovaném procesu poslali do vězení a trest si odseděl, přece nezahořkl a zůstal optimistou. I dnes je Vladimír Vlček aktivní. Přestože je již v důchodovém věku, založil novou firmu a pečuje o městskou zeleň v rámci developerských projektů. Za nejlepší okamžik svého života považuje setkání se svou ženou – jsou spolu dodnes, což považuje za své velké životní štěstí. A také to, že mají zdravé a úspěšné děti a vnoučata. Vladimír Vlček je muž, který díky svému podnikatelskému duchu a touze stále se učit něčemu novému vždy hledá a úspěšně nachází cestu, jak jít se ctí dál. Všechno, co dělal, dělal rád. Říká, že není žádný hrdina. Ale je za ním tolik práce...